

Dosarul nr. 2ra-1326/19

Prima instanță: (Judecătoria Ungheni) A. Rusu

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Minciuna V. Mihaila, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Arhire Victor,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Arhire Victor
împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Vicolemn” cu privire la încasarea
penalității,

împotriva deciziei din 06 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Arhire Victor și s-a menținut hotărârea din 29 octombrie
2018 a Judecătoriei Ungheni,

c o n s t a t ă :

La 17 octombrie 2017, Arhire Victor a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Vicolemn” cu privire la încasarea
penalității.

În motivarea acțiunii, Arhire Victor a menționat că la 18 octombrie 2015 a
încheiat un contract verbal de antrepriză cu Societatea cu Răspundere Limitată
”Vicolemn”, prin care ultima s-a obligat să confecționeze din materialele sale, până la
data de 01 ianuarie 2016, un dulap-vitrină la prețul de 1 350 de euro.

A specificat reclamantul că pentru a asigura executarea contractului în termen, a
achitat un avans în sumă de 600 euro, fapt confirmat prin recipisa eliberată de
administratorul Societății cu Răspundere Limitată ”Vicolemn”.

A invocat că pârâtul nu și-a executat obligațiile de confecționare a dulapului-
vitrină, motiv pentru care a solicitat de nenumărate ori executarea comenzii, însă fără
rezultat.

A relevat că pentru executarea cu întârziere a lucrării, în temeiul art. 27 alin. (2)
din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003, pentru
executarea cu întârziere a lucrărilor, executantul lucrării achită consumatorului o
penalitate în mărime de 10% din prețul serviciului (lucrării).

A solicitat reclamantul Arhire Victor încasarea de la Societatea cu Răspundere Limitată "Vicolemn" a sumei de 24 570 de euro cu titlu de penalitate.

Prin hotărârea din 29 octombrie 2018 a Judecătoriei Ungheni, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Arhire Victor.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că legislatorul a prevăzut dreptul de a percepe penalități, însă pentru pretinderea unor penalități și respectiv pentru încasarea acestora urmează a fi întrunite anumite condiții.

Astfel, prima instanță a concluzionat că Arhire Victor urma să probeze existența obligației contractuale și faptul că aceasta nu a fost executată, respectiv, la încasarea penalității, urmează a fi confirmat faptul neexecutării sau executării cu întârziere a obligației principale, iar aceasta să nu fie din vina creditorului.

La fel, instanța a stabilit că pârâtul și-a onorat obligațiile contractuale și a finalizat confecționarea mobilei, iar reclamantul a refuzat să recepționeze lucrarea, care se află la sediul antreprenorului.

Mai mult ca atât, instanța a invocat că la materialele cauzei nu se conține nici o somație care să demonstreze că Arhire Victor a somat antreprenorul despre întârzierea sa în executarea obligațiilor.

Prin decizia din 06 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Arhire Victor și s-a menținut hotărârea din 29 octombrie 2018 a Judecătoriei Ungheni.

La 03 mai 2019, Arhire Victor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă parțial cererea de chemare în judecată, cu încasarea de la Societatea cu Răspundere Limitată "Vicolemn" a sumei de 2 430 de euro cu titlu de penalitate sau în într-o mărime echitabilă stabilită de instanța de recurs.

Recurentul Arhire Victor, în motivarea recursului a menționat că deși contractul în speță a fost încheiat în mod verbal, clauzele acestuia au căpătat forma scrisă, conținându-se în recipisa eliberată de administrator, iar instanțele de judecată nu au pus la îndoială existența obligației intimatului de a confecționa mobila.

A specificat că la momentul încheierii contractului, Cepoi Victor era conștient de faptul că primește o comandă care urma a fi executată de către Societatea cu Răspundere Limitată "Vicolemn" și a acționat în numele societății.

A invocat recurentul că obligațiile contractuale privind confecționarea mobilierului au fost asumate de către persoana juridică Societatea cu Răspundere Limitată "Vicolemn", fapt ce denotă că ultima este parte a contractului, iar Cepoi Victor a acționat în calitate de administrator al societății.

În consecință, recurentul a invocat că instanțele nu au aplicat normele materiale și anume art. 725 și 726 Cod civil, fapt ce constituie temei de declarare a recursului.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 06 martie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în

termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 03 mai 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului,

care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Arhire Victor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Arhire Victor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari